

SENTÈNCIA 2003-03 DE 30 DE GENER DE 2003

ESTRANGERS. Autorització de residència i treball. Reagrupament familiar amb un nacional andorrà que no resideix de manera efectiva al Principat.

Ponent: M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

A N T E C E D E N T S D E F E T

1r.- La Secció Administrativa del Tribunal de Batlles va dictar sentència el 3 de setembre de 2002, per la qual es desestimava la demanda formulada contra el M.I. Govern pels Srs. R.C.V. i C.Q.B., en nom dels seu fill A.C.Q., en què demanaven l'anul·lació de les resolucions administratives de 21 de maig i 22 d'agost de 2001, que van denegar la sol·licitud d'autorització de residència i treball d'aquest darrer per causa de reagrupament familiar amb el seu pare.

2n.- La representació dels agents va interposar recurs d'apel·lació contra l'esmentada sentència el 25 de setembre de 2002, i el va formalitzar davant d'aquesta Sala el 22 d'octubre següent. Fonamenta la seva impugnació en la errònia valoració de les proves que, al seu parer, ha realitzat la sentència apel·lada, ja que el Sr. R.C.V. té la seva residència principal al Principat d'Andorra, la qual cosa justifica que s'atorgui al seu fill l'autorització de residència i treball que sol·licita. D'altra banda, discrepa de les conclusions a que arriba la sentència del Tribunal *a quo* pel que fa a la incapacitat del Sr. A.C.Q. per desenvolupar una activitat laboral, ja que considera que l'evolució de la malaltia psíquica que pateix li permetrà en un futur desenvolupar alguna tasca, si més no com a mesura terapèutica, per la qual cosa li caldrà disposar de l'oportuna autorització de treball.

3r.- La representació del Govern, en el seu escrit presentat el 13 de novembre de 2002, va sol·licitar la desestimació del recurs de la part agent, en considerar que la sentència impugnada ha realitzat una adequada valoració de les proves practicades en la instància i una correcta aplicació de les normes que regulen les autoritzacions de residència per reagrupament familiar. En particular, posa de relleu que les enquestes dutes a terme pel Servei de Policia han acreditat que la residència principal del Sr. R.C.V. es troba a La Seu d'Urgell, on regenta l'Hotel N..

4t.- En l'acte de la vista oral, les parts van formular les al·legacions que van considerar més adients a la defensa de llurs pretensions.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- La resolució de la qüestió litigiosa que es planteja en aquest procés s'ha de fer mitjançant l'aplicació analògica del que disposa l'article 10 del Decret dels M.I. Veguers de 3 de juliol de 1980, sobre residència d'estrangers. Aquest precepte regula el dret dels estrangers que disposen de l'oportuna autorització de residència a obtenir el reagrupament familiar del consort, els descendents menors de 16 anys i el ascendents que estiguin al seu càrrec, sempre que es justifiqui adequadament.

En aquest cas, la persona que sol·licita el reagrupament amb el seu fill no és un estranger resident, sinó un nacional andorrà, situació que no es troba expressament contemplada en el precepte esmentat. Ara bé, existeix sens dubte una identitat de raó entre ambdós supòsits, de manera que resulta igualment exigible en un i altre cas que la persona que demana el reagrupament amb algun dels familiars que contempla el Decret resideixi de manera efectiva al Principat.

Així ho disposa en l'actualitat l'article 87 de la Llei qualificada d'immigració, de 14 de maig de 2002, que no resulta encara aplicable en el cas que ara s'examina, però que ofereix sens dubte la confirmació del criteri interpretatiu abans esmentat.

Tercer.- Atès que, segons ha quedat exposat, la qüestió fonamental que s'ha de resoldre en aquest procés resideix en determinar si el Sr. R.C.V. té la seva residència principal i efectiva al Principat, és necessari examinar el resultat de les proves practicades en la primera instància i revisar la valoració que n'ha realitzat la sentència apel·lada, ja que els documents que aporta l'agent en aquesta alçada no són admissibles, en no trobar-se en cap dels supòsits de l'article 64 de la Llei de la Jurisdicció administrativa i fiscal.

Com a punt de partida, no està de més recordar que aquesta Sala ja va examinar, en la sentència núm. 98-41, de 21 de setembre de 1998, si el Sr. R.C.V. o el seu fill residien al Principat, en ocasió del procés seguit sobre la denegació al segon de la nacionalitat andorrana, i en aquell cas es va arribar a una solució negativa, en considerar-se que cap dels dos tenien a Andorra la seva residència principal i permanent.

En aquest cas, les enquestes que ha realitzat el Servei de Policia porten a la conclusió de què no s'ha produït, pel que fa al Sr. R.C.V., cap alteració de les circumstàncies que es van tenir en compte en aquell moment, i aquesta consideració no resulta desvirtuada, com afirma la sentència objecte de recurs, pel resultat de la prova testifical practicada en aquestes actuacions.

En efecte, no es discuteix que l'esmentat Sr. R.C.V. regenta l'Hotel N. de La Seu d'Urgell, localitat on resideix la seva esposa, de la qual en cap moment s'al·lega que es trobin separats, de manera que es pot raonablement presumir que l'interessat conviu amb ella. D'altra banda, no el coneixen els treballadors de l'empresa on afirmava treballar, i per la qual cotitzà a la C.A.S.S. fins el mes de març de 2000. En darrer terme, les

comprovacions de la policia sobre el seu domicili a Andorra posen de relleu que no hi viu amb permanència, ja que la major part de l'any resideix a La Seu d'Urgell.

En conseqüència, s'han de confirmar les conclusions de la sentència apel·lada sobre la manca de residència efectiva al Principat del Sr. R.C.V., la qual cosa fa inviable la sol·licitud de reagrupament familiar amb el seu fill. Per això, és procedent desestimar en la seva integritat el recurs d'apel·lació que formula la representació dels agents, sense que sigui necessari examinar les altres qüestions que, sobre la capacitat de treball del Sr. A.C.Q., es plantegen per part dels recurrents.

DECI SIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

- Desestimar el recurs d'apel·lació que interposa la representació dels Srs. R.C.V. i C.Q.B. contra la sentència dictada el 3 de setembre de 2002 per la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, la qual es confirma en els seus propis termes.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.